

11) Sedm dní do Vánoc

„Pojď se najíst,“ zavrčel na mě z kuchyně Jarda. Vyhrabala jsem se z postele a ta věc na krku, co je normálně mojí hlavou, začala zase vyvádět. Ani žaludek nebyl příliš mírumilovně naladěný. Teprve když jsem vklouzla zpět pod peřinu, bojiště uvnitř mé tělesné schránky se trochu uklidnilo. Do Vánoc zbývá přesně sedm dní.

Venku je nad nulou, bláto a já se už několik týdnů nepříjemně pravidelně střídám s dětmi v zajetí angíny, průdušek a bolavých uší. Už podruhé znechuceně pročítám novinové rubriky s radami, jak vylepšit rodinnou pohodu, a mezi tichými záchvaty zoufalství polykám každé čtyři hodiny prášky – zatracená horečka!

Aha, už se rozjasnilo – no, ani ne tak venku, jako v mé hlavě. Je mi líp. Přestává mi vadit, že můj muž není v roli ošetřovatelky soucitně naladěný a začínám se rozhlížet. Ložnice by potřebovala uklidit, dětské postýlky převléknout, nábytek v obývacíku je zašedlý prachem a ledabyle pohozené maličkosti se množí geometrickou řadou. Zvolna se převlékám zpět do své kůže. No, hlavně že jsme nedopadli jako loni, kdy Hanka sotva o chlup unikla pobytu v nemocnici.

Téměř dva dny neudržela v žaludku ani sousto jídla ani doušek tekutiny. Spolu s tátou podnikla křížovou cestu přes pohotovost až do Krče. Dostala injekci a doma pak celý den poslušně olizovala ze lžičky sladký studený čaj z minerálky, neboť pití z hrnku by prý zase mohlo v podrážděném žaludku nutit ke zvracení. A každé ráno znovu do nemocnice na kontrolu a pro injekci... Naposledy těsně před Štědrým dnem. Lékařka nám dala prášky a usmála se: „Podle výsledků u nás opravdu měla zůstat ležet. Nebýt toho, že jsou Vánoce a že je z trojčat, tak jsem ji tu nechal. Ale u rodičů s více dětmi máme dobrou zkušenost, že to zvládnou.“

Vyměnily jsme si ještě několik vlídných slov a já s úlevou zaklapla skleněné dveře nemocnice. Spolu s Hankou jsme se naposledy ohlédly a mně až trochu zatrnulo v šíji pomyšlením, že jsou i bolesti, za kterými nejde jen tak před Vánoci zaklapnout dveře. A smutek bývá špatným hostem u stromečku. Slunce se toulá daleko, noci sychravě profukují a každý z nás potřebuje kousek rodiny, kam patří, kousek tepla dobrých vztahů.

„Mámo, já už to asi nevydržím,“ sděluje mi každé ráno u snídaně Martin. Trojčata spolu s ním neobratnými prstíky počítají, kolik ještě dní zbývá... a čím méně prstíků, tím víc září jejich oči. Kluci pečlivě otvírají očíslované pytlíčky na vánočním čekadle, kde se ukrývá žvýkačka, blýskavá čokoládová korunka nebo obtisk zvířátka a hit letošní sezóny – „céčko“.

Holky jen závistivě pokukují, neboť Hanka v rámci rčení „co můžeš udělati dnes, neodkládej na zítřek“ otrhala nejen své, ale i Zuzčino čekadlo. Myslím, že moje námaha vynaložená k ručnímu nesouhlasu s jejím jednáním nebyla úměrná výsledku. Druhý den inspirovala Zuzku, aby i ona blíže prozkoumala své obnovené čekadlo. Rezignovala jsem.

A pak se jednoho rána probudil vytoužený den. Sice vstal do bláta a sídlištního šediva, ale dětem to vůbec nevadilo.

Táta zasadil stromek do stojanu a s jemným pokrčením ramen konstatoval, že je holt trochu křivej, ale že se to ztratí. Zdržela jsem se námitek. Ještě mám v dobré paměti náš první stromek, se kterým mi Jarda praštil, ať si to tedy udělám podle svého. A já pak klečela a bobrovala tupým nožem kmen. Borovička skutečně stála podle mého a já si léčila dva mozoly a jednu řeznou ránu na palci. To ať je raději letos pro mě za mě nakřivo.

„Jé, mámo, podívej, on má tady slzičku. Stromy taky pláčou?“ zajímala se Zuzka. Ostatní se k ní přidali a

patlali si prstíky (a nejen prstíky) pryskyřicí. Neméně nadšení projevili i po objevení křehké třpytivé krásy ozdob.

Mnoho lidí si myslí, jak je to od matek neprozíravé, odmítají-li nabízenou pomoc svých dětí. Mají samozřejmě pravdu, ale netuší, co sebezapření stojí mámu pohled, jak potomek dlouze šmudlá utěrkou sváteční hrnečky, utírá nůž z opačné strany nebo jako dnes přenáší a podává nejkrásnější ozdoby. A činí-li tak čtyři děti jedno přes druhé, je to na pováženou. Jakýmsi zázrakem však všechna třpytivá krása přežila a já se otočila, abych jako neviděla první cukrátku, uždibovaná z blýskavého bohatství – „podívej, ono to spadlo, vůbec to tam nedrží, musíme to sníst...“

V kuchyni zavonělo koření a Martin se přišel podívat, jak z jablíček vznikají malé veselé svícny.

„Mámo, má Ježíšek blechy?“

Musím přiznat, že tímto dotazem mě trochu vyvedl z rovnováhy. Pokusila jsem se o obranu.

„A proč by měl mít blechy?“

„Jeden kluk ve školce povídal, že se Ježíšek narodil mezi zvířátkama na hnoji...“

Drobet jsem se zakuckala, strčila sobě i Martinovi do pusy rozinku a pokusila jsem se dle svých chatrných znalostí uvést povídání o narození Ježíška do jasnějšího světla. Přesto jsem si oddychla, když mě televizní pohádka vysvobodila z dotazů o rodičích Ježíška a polemiky, jak se vlastně dostal k nadělování dárků.

Po jídle jsem v zamčené ložnici zabalila poslední drobnosti... teď běžte s tátou hezky chvilku ven... a všechno může začít. Neslyšíte? Něco tu zvonilo...

Pokoj na nás dýchl toužebně očekávaným okamžikem, kdy všechna tajemství jsou už už na dosah. A dál už jsme s tátou viděli jen čtyři zadečky, vykukující zpod stromku mezi krabicemi a balíčky. Ozývalo se odtud horečné trhání papíru a výskání, plné napřekot sdělované

radosti. Sbírali jsme odhazované papíry a plnými doušky vychutnávali ničím nezkalené nadšení dětských tváří (i ty se občas objevily, ovšem pokud by se neobjevily, dovedeme si je velmi živě představit) a bylo nám při tom báječně. Oba jsme věděli, že žádný z dárků, které večer rozbalíme, nemůže být krásnější.